

Vrijdag 2 oktober 2009

Er valt niets te beleven. Alweer geen klanten in de winkel. Alleen tante Miriam en ik, omringd door boeken. Waarschijnlijk moeten de klanten zuinig aan doen nu de dure septembermaand voorbij is. Toen kregen tante en ik tenminste de kans niet om ons te vervelen, maar vandaag is een aaneenschakeling van dode momenten. Normaal gezien lees ik dan met plezier een boek, maar nu heb ik daar echt geen zin in.

Ik staar door de etalage naar buiten. Paraplu's dansen door de straat. Een grijs exemplaar waait omhoog. Ik gniffel. Tante draait met haar ogen. Ze heeft het alweer gezien. Ik lijk helemaal niet op haar. Ze ziet er altijd piekfijn uit en heeft de allures van een filmster. Niet dat ik in lompen rondloop, maar ik ben eerder gewoontjes. Ik breng geen uren voor de spiegel door en ik verberg me niet onder een dikke laag make-up.

Tweemaal in de maand last tante Miriam een shopdag in. Die marteling begint zodra de winkels openen en eindigt pas wanneer ze sluiten. Ik ga alleen maar mee omdat er voor mij ook iets te halen valt. Het leven van een student is immers niet goedkoop. Gelukkig verdien ik elke vrijdagmiddag een aardig centje bij in De Boekenwurm, de boekwinkel die mijn tante en oom tien jaar geleden uit de grond hebben gestampt. Eigenlijk verwezenlijkte tante Miriam de droom van haar vader, die bibliothecaris was, maar nooit de middelen had om een eigen zaak te beginnen. Tante was echter getrouwd met de bemiddelde Luc, die bovendien een neus voor zaken had, hij was niet voor niets boekhouder. En al zo lang als ik me kan herinneren help ik tante in de winkel. Ik ging er liever heen dan naar de speeltuin of naar een speelgoedwinkel, want boeken waren mijn leven. Hoe meer ik las, hoe groter mijn leeshonger werd en hoe meer ik uit de werkelijkheid kon vluchten door andermans leven te leiden. Ook wakkerde het lezen mijn onverklaarbare nieuwsgierigheid aan naar het waarom van alles. Tante zegt niet voor niets dat ik haar steeds de kleren van het lijf vroeg en dat het haar hoorndol maakte. Gelukkig vond ik veel terug in het kinderwoordenboek dat ik van mijn moeder heb gekregen.

Jammer genoeg weet ik niet veel meer over vroeger. Mijn leven is als een mozaïekvloer, en hier en daar ontbreken er tegels. Bovendien hoor ik in mijn dromen vaak een tergend traag getik. Alles is dan zwart en ik zie enkel een sleutelgat dat uitkijkt op een witte waas. Er kruipt een koude rilling over mijn rug. Ik haat dat tikkende geluid!